

vstalim, a ga takoj ne prepozna. Tudi naše bolečine so včasih tako močne, da v njih ne prepoznamo Jezusa Kristusa, križanega in vstalega.

»Žena, zakaj jokaš? Koga iščeš?« nas nagovarja Gospod. Jezus nas pozna po imenu kakor Marijo in želi, da ga tudi mi prepoznamo in odkrijemo njegovo ljubezen in naročilo. **»Stopi pa k mojim bratom in jim povej! Gospoda sem videla, in to, kar mi je povedal.«** Najmočnejši nagovor Gospoda doživimo prav tam, kjer ga ne pričakujemo. Pri grobu, kjer je – po človeško – vse končano. Prav tam se razodeva zmaga Božje ljubezni.

To je velika noč. Aleluja! Kristus je vstal in živi tudi danes, tudi v mojem življenju živi in vstaja.

Blagoslovljeno in veselo zmago Vstalega želiva vsem bolnim, obupanim, osamljenim, zdomcem, priseljencem v naš kraj, mladim in odraslim, družinam in razdrtim družinam, vsem župnijskim in liturgičnim sodelavcem in vsem, ki gradite in sestavljate naše župnijsko občestvo.

Vaš župnik Janez in kaplan Andrej

NAVDUŠENJE NAD IZDELOVALCEM ŠOTOROV

Lani je ob 2000 letnici rojstva sv. Pavla Cerkev posvetila leto temu velikemu misijonarju. Ker smo ravno pri besedi misijonarjenje, je to že ena izmed stvari, ki me pri sv. Pavlu navdušuje. On je namreč misijonar – apostol, ki ga je zavest o poslanstvu misijonarjenja tako prevzela in zaznamovala, da je potoval in oznanjal po vsem takratnemu svetu. Je torej človek, ki se čuti poslanega. Z vso svojo poprejšnjo farizejsko vneto in strastjo, ki jo je imel, je po spreobrnjenju pričel in vršil to službo s poudarkom že omenjenega čutenja o poslanstvu.

Svoj misijonarski čut in željo ni razvijal in razumel tako, da bi poveličeval sebe, temveč tako, da je opustil znanje iz postave, vsa vedenja, bil je namreč zelo učen, temveč ga je prežemala stalna misel na Jezusa, in to v taki meri, da bi lahko rekel: »Skupaj s Kristusom sem križan, ne živim pa več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2,19) Tako v taki ponižnosti, vcepjenosti in predanosti Kristusu ne more biti podoben novodobnim misijonarjem, ki najprej mislijo, da bi morali oni sami spreobrniti svet, poučujejo, na kašne načine meditirati, s kom

se družiti, kakšne skupnosti obiskovati, kaj jesti, ne nazadnje pa želijo, da bi se vsi spreobrnili k njihovi veri. »Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo.« (Rim 1,21)

Sv. Pavel je seveda po Sv. pisnu velik mož pa tudi možič. Kot je znano, je bil majhen, kar pomeni tudi prevod njegovega imena. Najprej sem zapisal, da je velik, maloprej pa, da je majhen. V mislih nisem imel njegove postave, temveč njegovo naravo. Je zgled moškosti, ki živi v Bogu iz sebe, od znotraj navzven. Čuti svoje poslanstvo in ga uresničuje kljub svoji telesni hibi. Strokovnjaki so mnenja, da je bil epileptik. Sam omenja, da ga pretepa satanov poslanec: »Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« (2 Kor 12,8)

Kjerkoli v Sv. pismu prebiram njegova pisma, najdem brez števila poučnih vsebin ali odlomkov. Pavel je namreč izreden v spoznanju, da ni potrebno izpolnjevati postave po črki, temveč izpolnjevati voljo Boga in se ozira-

ti nanj ter nanj vse preložiti: »Še več, za izgubo imam vse zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za smeti, da bi bil Kristus moj dobiček.« (Flp 3,8)

Zagotovo je bil Savel obrtnik – izdelovalec šotorov, odličen poznavalec Biblije, ki je nanj vplivala. Tako lahko ugotovimo, da je bil poslušen Bogu in je na njegov klic ob spreobrnjenju odgovoril kot Samuel. Tako Samuela kot Savla je poklical ponoči, le da Savla v »noči« njegovega življenja. V noči njegovega življenja, četudi navzven predane-

ga Bogu v farizejskih krogih, ni prineslo predane ljubezni, temveč le poslušnost postavi. Najprej Samuel: »Tedaj je prišel Gospod, se ustavil kakor prej: »Samuel, Samuel.« Samuel je rekel: »Govori, kajti tvoj hlapec posluša.« In Savel: »Padel je na tla in zaslišal glas, ki mu je rekel: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?« (Apd 9,4).

Seveda je v tridnevni fizični slepoti po padcu s konja, ki ponazarja tudi slepoto doterdanega življenja in početja – preganjanja, vse to zavrgel, stopil v novo bivanje. Iz teme groba v svetlobo novega življenja na zemlji –

tako kot Kristus tretji dan po vstajenju.

Vseskozi se mi poraja vprašanje, ali je lahko še kaj večjega od pisem sv. Pavla? Tako po lepoti, iskrivosti, prosojnosti, poučnosti, globini, obširnosti zajemanja in reševanja problematike na osebnem, družbenem, političnem, verskem področju? Kje navsezadnje je srčika sporočila njegovega življenja? Je to človeška modrost? Ne! Je to umnost, učenost, znanje hebrejščine, grščine, latinščine? Ne! Je to v križu? Da! Je to v ljubezni? Da!

Simon Istenič

DUHOVNA OBNOVA ŽUPNIJSKIH SODELAVCEV

6. in 7. marec 2009

Bili so stanoviti v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah. Vse pa je v duši navdajal strah, zakaj po apostolih se je dogajalo veliko čudežev in znamenj. Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno: prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval. Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veseljem in preprostim srcem. Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi. Gospod pa jim je vsak dan pridruževal te, ki so našli odrešenje (Apd 2, 42-47).

Ne, nisem začela tega poročila z: »Ob 18.00 smo se zbrali pred cerkvijo in se odpeljali v Repnje, kjer smo začeli z večerjo,« ampak z odlomkom iz Svetega pisma, ki je bil rdeča nit naše duhovne obnove.

Glede na to, da smo bili povabljeni k tej obnovi člani ŽPS, člani Karitasa in delilci obhajila, sem pričakovala malce večji odziv. Pravzaprav smo bili tam bolj kot ne le posamezni predstavniki omenjenih sodelavcev župnije. Sama duhovna obnova je bila razdeljena na pet premišljevanj, ki jih je vodil gospod župnik, in na eno v dvojicah.

Prvo premišljevanje nam je prebudilo zavest o tem, *koliko smo stanoviti v nauku apostolov*. Biti kristjan pomeni biti zvest nauku Cerkve, veroizpovedi. Ta trdnost je dandanes zelo omajana lastnost nas, kristjanov. Težko je namreč biti zvest Kristusu, čeprav si tega morda ne upamo priznati. Uničuje nas verska znanost ali verouk. Krst je vstop v Cerkev, ni pa pomembno, da sem odrasel kristjan. Vera je živ odnos z Bogom, za katero je pomembno tudi znanje. Če nekdo ne pozna Jezusa Kristusa, ga posledično ne more spoznati osebno. Na žalost pa kristjani ostajamo le na ravni znanja in ne spoznavamo vseh čudežev, ki jih Bog dela v našem življenju; zaradi tega ne moremo biti zvesti Kristusu. Temu razmišljanju je sledil pogovor v dvojicah: *Kakšen misijonar sem danes jaz? V čem sem drugačen od drugih? Ali dajem pomenja, da sem resnično zvest Jezusu Kristusu?* Po skupnem podajanju izkušenj smo res ugotovili, da ni enostavno biti Kristusov učenec. Se tebi, ki to bereš, ne zdi tako? Vzem si čas in si odgovori na ta vprašanja.

Ob drugem razmišljanju smo ugotavljali, koliko smo *zvesti bratskemu občestvu*, kako

smo povezani z župnijskim občestvom, z brati in sestrami Kristusa, z duhovnikom. Občestvo se namreč ne srečuje zaradi svojih interesov, ampak zato, ker jih skupaj zbira sam Kristus. Lastnost občestva pa ni le ta, da se zbira na evharistiji, temveč tudi ta, da je solidarno s tistimi, ki so obubožani. V apostolskih časih so bili obubožani materialnih dobrih, danes so bratje in sestre prikrajšani v materialnih in duhovnih dobrinah. To pomeni, da nekdo, ki ima veliko (podjetniki, ravnatelji, direktorji ...), lahko ponudi finančno pomoč tistemu, ki ima malo ali nič. To pomeni, da tisti, ki ima sposobnost empatije, prave tolažbe in molitve (katehisti, Karitas ...), vse to ponudi tistim, ki to potrebujejo. Da vemo, kdo kaj potrebuje, se je potrebno družiti in pogovarjati. Če hodimo v cerkev le zase, ne bo imel od tega nihče koristi. Ne bogat ne rev – pa ni važno, v katerem smislu. Premalo je le površno poslušanje pridig in hitro pretikanje rožnovenskih jagod. Potrebna so dejanja ljubezni.

Skozi tretje razmišljanje smo odkrivali naš odnos do evharistije ali do *lomljenja kruha*. 'Jezus je razlomil kruh' lahko velikokrat beremo v evange-

lijih. Ali smo kdaj razmišljali, kaj to pravzaprav pomeni! To pomeni, da Jezus deli samega sebe, ko lomi naša kamnita srca, ki jih imamo, ko ne sprejemamo zakonca, otrok, šefa v službi, finančne negotovosti, bolezni ... Evharistija je dogodek, ko k nam prihajata naš najboljši Oče in njegov sin, Jezus Kristus. Slednji je navzoč v duhovnikovi osebi, v božji besedi, ki jo beremo v prvem delu maše, v kruhu in vinu, ki ju prejmemo v drugem delu maše, in v občestvu, o katerem smo brali v prejšnji točki. Hrana je nujno potrebna za človekovo telesno preživetje. Evharistija pa je nujno potrebna za človekovo duhovno preživetje. Imeti v župniji evharistijo vsak dan je velika milost. V apostolskih časih so razlomljeni kruh nesli takoj po evharistiji vsem, ki niso mogli biti navzoči pri njej (zapornikom, bolnim ...). Danes se načeloma to počne le vsak prvi petek v mesecu. Vedeti namreč moramo, da je pastoralnega dela po župnijah ogromno, zato duhovnikom pomagajo tudi laiki (izredni delilci obhajila).

Če gremo po povezovalnem odlomku dalje, pridemo do četrte točke, ki so jo apostoli s pridnostjo uporabljali. Gre namreč za skupno molitev. Molitev je pogovor z Bogom – to vsi vemo, da pa je posebna vez med Cerkvijo in Jezusom Kristusom, tega se morada že ne zavedamo več. Brez

molitve Cerkev ne obstaja več. Kdor sam ne moli, ne more moliti v občestvu, kdor pa moli v občestvu, se lahko uči moliti tudi sam.

Molitev, ki nas jo je naučil Jezus, je Oče naš in vsebuje sedem prošenj. Katere, poskusite ugotoviti sami. To so glavne prošnje, s katerimi prosimo Jezusa, da nas spremlja na poti spreobrnjenja. Kot je za prehrano, spanje in druge zadeve potreben red, tako je tudi za molitev potreben red. Lahko gremo pred tabernakelj in tam le sedimo, jokamo in rotimo za pomoč ali enostavno molimo po obrazcih. Lahko molimo tudi na skrivnem v svoji sobi. Za red pri katerikoli zadevi je treba biti gospodar svojih strasti, nagonov in potreb.

Zadnje premišljevanje, ki ni vezano na odlomek, pa je bilo namenjeno Sveti Mariji. Prejšnji papež Janez Pavel II. in zdajšnji Benedikt VI. posvečata Mariji veliko pozornosti tudi skozi cerkvene dokumente. Gospod župnik nam je predstavil dokument z naslovom Rešeni v upanju. Marija je simbol upanja, saj je upala v svojega Sina tudi, ko ga je držala mrtvega v naročju. Zato, če njej zaupamo in jo prosimo za pomoč, nam bo zagotovo pomagala. Cerkveni očetje so Mariji dali še več imen. Eno izmed teh je zvezda, po kateri se lahko kristjan orientira. Tako orien-

tirano so živeli svetniki. Marija je Šekina. Je prostor, v katerem je prebival Bog. Da je to postala, ni delala posebnih del ali ni bila doktorica znanstvene teologije, temveč je le poslušala in odgovorila na božji klic: »Glej, dekla sem Gospodova, naj se zgodi Njegova volja!« Bogu smo najlažje na voljo, ko smo pasivno aktivni. Je to težko razumeti? Kdaj je Adam dobil družico? Ko je spal. Kdaj je Jožef zvedel, da ga Marija ni varala? Ko je spal. Kdaj je Jožef zvedel, da se mora umakniti iz Betlehema? Ko je spal. Kdaj so modri zvedeli, da ne smejo nazaj k Herodu? Ko so spali. Biti pasivno aktiven ne pomeni le spati, temveč z notranjim mirom zaupati Bogu in mu odgovoriti na klic. »Ne bojte se!« je dejal Jezus, ko je apostole poslal oznanjat evangelij, »jaz sem z vami vse dni do konca sveta!« Tudi nas danes vabi, da oznanjamo evangelij, pa naj bo to z dobrimi deli, z molitvami, s postom, z miloščino, s prijaznostjo ... Skupaj z Marijo bomo zmogli.

Duhovno obnovo smo okronali z evharistijo, s skupno molitvijo v občestvu, za katerega si želim, da bi bilo drugo leto večje.

Tina Hrovatič

JEZUS, PRIJATELJ UBOGIH IN BOLNIH

Pri verouku se učimo marsikaj o Bogu ali o Jezusu, premalokrat pa ga osebno izkusimo. Predvsem je to zelo težko ali nepotrebno otrokom, še zlasti, če je njihovim staršem le-ta bolj na zadnjem mestu v njihovem vsakdanjem življenju. Eno izmed stvari, ki se jo pri verouku o Jezusu učimo, je tudi ta, da je Jezus navzoč v vsakem izmed nas. Tudi to je otrokom zelo težko razumeti, še zlasti, če ne vidi odraslih, ki bi tako sprejemali Jezusa in bolne ali stare. Ko je bil praznik Gospodovega razglasenja, smo šli z veroučenci 2. razreda v Dom za ostarele. Jezus sam je namreč rekel svojim apostolom, naj bolne ozdravljajo. To pomeni, da je Jezus še posebej navzoč v bolnih in trpečih, saj je kot človek tudi sam zelo trpel. Vas zanima, kaj smo počeli

v družbi starejših? Torej, povedali smo jim, da smo sv. trije kralji in da smo prišli obiskat Jezusa v njihovi podobi. Skoraj v vsaki sobi smo zapeli tri pesmice, oskrbovance smo lepo pozdravili in jim postavili nekaj spontanih vprašanj. Ko smo zaključili pogovor, smo se jim lepo zahvalili. Za domačo nalogo pa so otroci narisali, kar jim je najbolj ostalo v spominu. Ker je risbic veliko, sem se na žalost morala odločiti le za nekatere izmed njih.

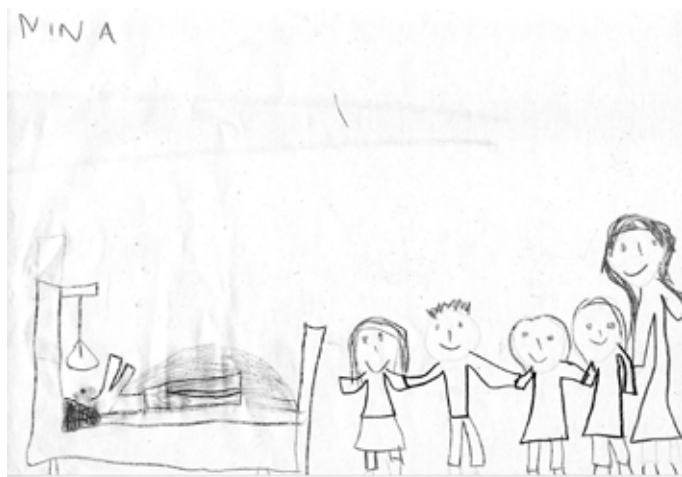
Slike otrok

Ob tej priložnosti pa bi rada napisala še nekaj o zakramentu bolniškega maziljenja. Duhovniki in drugi laiški pomočniki namreč ugotavljajo, da vse manj poznamo pomen tega zakramenta ozdravljenja.

»Bolezen in trpljenje sta bila vedno med najtežjimi

problemi, ki jih postavlja človeško življenje. V boleznih človek izkusi svojo nemoč, svoje meje in svojo končnost. Vsaka bolezen more napraviti, da zaslutimo smrt« (KKC 1500). »Bolezen nas privede v tesnoba, v zaprtost vase, včasih celo v obup in v upor zoper Boga. More pa tudi napraviti človeka zrejšega, mu pomagati, da spozna v svojem življenju to, kar ni bistveno, in se obrne k temu, kar je bistveno. Zelo pogosto bolezen sproži iskanje Boga, vrnitev k njemu« (KKC 15019). Kristus je imel posebno sočutje z bolniki. In ni pomenljivo samo to, da jih je telesno ozdravjal, temveč je imel tudi oblast odpustiti grehe (Mr 2, 5-12). Jezus je prišel, da bi rešil celotnega človeka, njegovo telo in dušo. Za dušo je potrebna spoved. To je drugi zakrament ozdravljenja.

O tem, kako je Jezus res navzoč v vsakem človeku, še zlasti v ubogih, preganjanih in trpečih, nam sam govori v Matejevem evangeliju (25, 31-46): »Karkoli ste storili enemu izmed teh najmanjših bratov, ste meni storili.« Da lahko to sprejmemo, potrebujemo vero. Le spomnimo se, koliko čudežev je naredil, ko je ozdravjal bolnike! Ko se je poslovil s tega sveta, je oblast ozdravljanja bolnikov

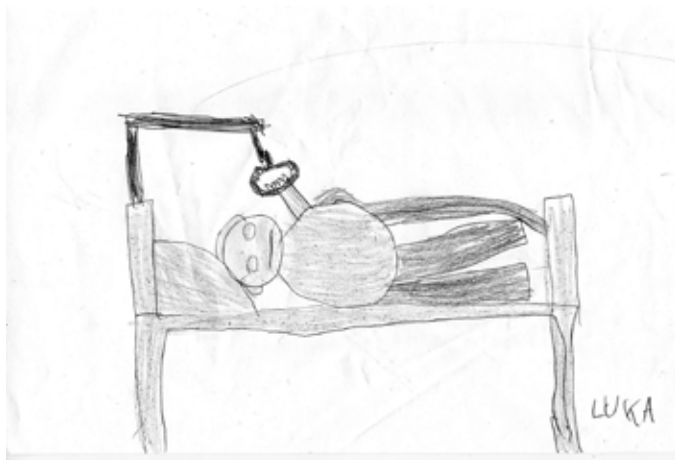
prepustil svojim učencem (Mr 6,12-13 in Mr 16,17-18). »Pri tem vseskozi pomaga Sveti Duh, ki podarja posebno karizmo ozdravljenja, ki razodeva moč milosti Vstalega od mrtvih. Vendar pa celo najbolj vnete molitve ne dosežejo vselej ozdravljenja vseh bolezni. Ob tem molitve pomagajo prenašati bolezen in prestajati hudo. Tudi Cerkev je sprejela nalogo ozdravljanja od Gospoda in si prizadeva, da jo uresničuje tako s skrbjo, ki jo izkazuje bolnikom, kakor s priprošnjo, s katero jih spremelja« (KKC 1508 in 1509).

In sedaj vprašanje Komu je bolniško maziljenje namenjeno in kdo ga lahko podeli? »Zakrament bolniškega maziljenja se podeljuje nevarno bolnim osebam tako, da jih mazilimo na čelu in na rokah z blagoslovljenim oljem in pri tem rečemo: 'Po tem svetem maziljenju in svojem dobrotljivem usmiljenju naj ti Gospod pomaga z milostjo Svetega Duha, odpusti grehe, te reši in milostno poživi.' Vedeti pa moramo, da ta zakrament ni le za tiste v skrajni smrtni nevarnosti. Primeren čas za sprejem nastopi nedvomno takrat, ko vernik zaradi bolezni, morebitne kritične operacije ali starosti začenja biti v smrtni nevarnosti« (KKC 1514). »Ta zakrament je možno večkrat prejeti, saj bolezen lahko poneha in kasneje spet nastopi. Delivci tega zakramenta pa so samo duhovniki (škofje in prezbite-

rji)« (KKC 1515).

Zanimivo je tudi vprašanje Kako obhajati ta zakrament? Velika večina ljudi meni, da se ta zakrament podeljuje le tistim, ki so praktično že na smrtni postelji. Vendar je to velika zmeta. Velikokrat se tudi dogaja, da se svojci bojijo poklicati duhovnika za maziljenje, češ: »Z maziljenjem bo prinesel smrt.« Tako zaradi nepoznavanja učinkovitosti duhovnih dobrin velikokrat pokličejo duhovnika, ko je že prepozno. »Bolniško maziljenje je kakor vsi drugi zakramenti liturgično in skupnostno obhajanje, ki se opravlja v družini, v bolnišnici ali v cerkvi za enega samega bolnika ali za celo skupino bolnikov. Zelo primerno je, da ga vključimo v obhajanje evharistije. Če so okoliščine primerne, more biti pred bolniškim maziljenjem še zakrament pokore« (KKC 1517). Ob tem lahko še posebej poudarim, da se tudi v naši župniji podeljuje ta zakrament v občestvu, se

pravi več bolnikom ali ostarelim hkrati. To se zgodi dvakrat na leto, in sicer na praznik Lurške Matere Božje (11. februar) ter na dan služenja (drugo nedeljo v septembru). Vemo, da ima vsak zakrament posebne učinke. Kakšne učinke ima obhajanje tega zakramenta? »Prva milost tega zakramenta je milost tolažbe, miru in srčnosti za premagovanje težav, ki so lastne hudi bolezni ali starostni oslabelosti. Ta milost daje dar Svetega Duha, ki obnovi zaupanje v Boga in vero vanj ter okrepi bolnika zoper skušnjave hudobnega duha, zoper skušnjave malodušnosti in strahu pred smrtjo. Ta Gospodova pomoč hoče z močjo njegovega Duha privedi bolnika k ozdravljenju duše, pa tudi telesa, če je to Božja volja. Razen tega mu bodo, 'če je v grehah', le-ti odpuščeni« (KKC 1520). Poleg tega prejme bolnik tudi moč in dar, da se tesneje zedini s Kristusovim trpljenjem. »Ko Cerkev obhaja

ta zakrament v občestvu svetih, prosi za bolnikov blagor. In bolnik s svoje strani z milostjo tega zakramenta prispeva k posvečenju Cerkve in k blagru vseh ljudi, za kate-re Cerkev trpi in se po Kristusu daruje Bogu Očetu« (KKC 1522).

Na koncu tega članka pa bom nekaj besed namenila tudi sveti popotnici. To je tisto, s čimer največkrat zamenjamo bolniško maziljenje, in zato odlašamo s tem, da

pokličemo duhovnika. Torej, »tistim, ki so na tem, da zapustijo to življenje, nudi Cerkev poleg bolniškega maziljenja še evharistijo kot popotnico. Obhajilno zedinjenje s Kristusovim telesom in krvjo, prejetima v tem trenutku prehoda k Očetu, ima poseben smisel in pomembnost. To obhajilo je seme večnega življenja in moč vstajenja po Gospodovih besedah: 'Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obu-

dil poslednji dan' (Jn 6,54). Evharistija, zakrament umrlega in vstalega Kristusa, je tu zakrament prehoda iz smrti v življenje, s tega sveta k Očetu« (KKC 1524). Zadnji kanon 5. člena drugega poglavja Katekizma Katoliške Cerkve iz leta 1993 (KKC 1525) zaključuje: »Kakor zakramenti krsta, birme in evharistije sestavljajo enoto, imenovano 'zakramenti uvajanja v krščanstvo', tako moremo reči, da pokora, sveto maziljenje in evharistija kot popotnica sestavljajo tedaj, ko se krščansko življenje dotakne svoje meje, 'zakramente, ki pripravljajo na domovino,' ali zakramente, ki dovršujejo romanje«.

Vesela, da mi je Gospodov Duh naklonil to milost, da sem najprej sama obnovila znanje o tem zakramentu, ga obenem podeljujem tudi vam.

Tina Hrovatič

SVETOVNI DAN BOLNIKOV ali kako smo praznovali svetovni dan bolnikov in praznik Lurške Marije v Domu starejših v Grapovčniku

V soboto, 14. februarja 2009, smo se zbrali tako kot vsako soboto ob 10. uri pri maši v Domu starejših v večnamenskem prostoru v 3. nadstropju. Ta praznični dan so oskrbovanci pri sveti maši dobili tudi bolniško maziljenje. Pri ubranem mašnem

petju so pomagale pevke iz zbora Društva upokojen-
cev. Pri bogoslužju pomagajo vsako soboto tudi sodelavci Karitasa. Pripeljejo oskrbovance k maši v večnamenski prostor in jih po maši zopet odpeljejo nazaj.

Večnamenski prostor se

za sveto mašo spremenil v bogoslužni prostor s čudovito oltarno sliko Sv. Joba, ki jo je naslikal g. Pečenik, oltar in mizo pa so izdelali v mizarstvu Grom. Oltarna slika se odpre in postane tridelni krilni oltar. Miza se odmakne od stene in služi za oltarno mizo.

Foto: Nataša Pečko

Za letošnje praznovanje se je še posebej potrudil naš zvesti, neutrudni sodelavec, g. Jože Gregorič. Nabral je teloh in čudovito ovenčal Marijo. Hvala vam, g. Jože, za vse, kar storite za oskrbovance v domu in tudi za ostale.

Po končanem bogoslužju smo se posladkali s čokoladnimi srčki, saj je bilo tisto soboto tudi valentinovo.

Nataša

DUHOVNE VAJE ZA ZAKONCE

Zakonske pare iz naše župnije obveščam, da bodo v letošnjem letu duhovne vaje za zakonce v Domu Sv. Jožefa v Celju od petka, 15. maja, do nedelje, 17. maja 2009.

Foto: stock.xchng

Vilma in Dani Siter sta ustanovitelja društva Družina in Življenje. Društvo želi družinam vrniti pravo dostojanstvo in veselje božjih otrok, želi jim predstaviti Kristusa. Spodbuja udeležanje krščanskih načel v življenju sodobne družine, da bi tako duhovno prerojena družina svetu prinašala napredek, stabilnost in mir, novo upanje in ljubezen, ki je v Kristusu Jezusu.

Duhovni vikend bosta vodila zakonca Dani in Vilma Siter pod naslovom Zakonca na skupni poti. Začetek bo v petek popoldne ob 16. uri (zbiranje in nameščanje v sobe), ob 17.30 uri prvo srečanje. V soboto poteka program od 7.30 ure zjutraj do 22. ure zvečer. Zaključek v nedeljo s kosilom ob 13. uri. Duhovni spremljevalec bo g. Janez Kompare.

Cena: 18,20 EUR na osebo (polni penzion) na dan. Stroški literature cca 15 EUR na osebo in prostovoljni prispevek za voditelja.

Prijave zbiramo zaradi potrditve točnega števila udeležencev do 15. aprila 2009 v župnišču ali na tel. 7541 - 757 (g. Janez Kompare) ali na tel. 031 222 606 (Andreja Cergolj).

SVETI JOŽEF, PRIPROŠNJK

Smrt ni konec človekovega življenja niti njegove dejavnosti. Vloga, ki jo mora vsakdo izpolniti v usodi človeštva, se nadaljuje v onostranstvu. Jožef, ki je v vsem hotel sodelovati, tudi pri velikem delu odrešenja ljudi, nadaljuje svoje sodelovanje tudi na onem svetu. To sodelovanje se je še razširilo in pomnožilo.

Jožef je v nebesih bolj kot kdajkoli naš priprošnjik, Vlogo priprošnjika deli z vsemi svetniki. Vloga vseh svetnikov je namreč, da sodelujejo s kristjani, ki so še na svetu, da jim pomagajo priti na cilj. Vsi prosijo Boga za nas in posredujejo za nas.

Vendar pa je Jožef še prav poseben priprošnjik. Ne sicer kot Marija, ki je srednica vseh milosti. Toda ker je tako blizu Mariji

in Odrešeniku, ima njegova priprošnja prav posebno vrednost.

Jožef je tudi v nebesih Marijin mož. Na zemlji je bila Jožefova zveza z Marijo popolna. Trudila sta se, da bi drug drugemu ustregla. Tako je tudi sedaj: Jožefove želje so tudi želje nebeške Kraljice. Zato tisti, ki prosijo Jožefa, prav gotovo ganejo Marijino srce in dosežejo njeno vsemogočno priprošnjo. Tako imajo molitve k sv. Jožefu izredno veliko učinkovitost.

Jožef je naš poseben priprošnjik, prvi, ki ga za Marijo Bog najraje usliši. Zato se je njegovo čiščenje vedno bolj širilo v Cerkv.

Dolgo pa je stal njegov lik v senci; potrebnih je bilo mnogo stoletij, da so kristjani priznali odlično vlogo priprošnjika, ki jo ima Jožef, in so mu začeli izkazovati čast, ki je je vreden. V svoji skromnosti je bil tako skrit v času svojega zemeljskega življenja in evangelij tako malo govori o njem, da se v prvotni Cerkv sploh niso zmenili zanj. Rekli bi, da se je potem, ko je skromno stal ob strani Jezusa in Marije na zemlji, umaknil tudi v zgodovino Cerkve, da bi ljudje častili Jezusa in nato še njegovo mater. Toda ko so začeli gledati Jožefa, so bolj in bolj razumeli izredno vrednost njegove svetosti in izredno vlogo, ki jo ima pri delu posvečenja sveta.

Med milostmi, ki jih dolgujemo Jožefovi priprošnji, je predvsem milost še tesnejše združitve z Marijo in Jezusom. Jožef pomaga dušam, da vzcvetijo v svojem duhovnem življenju v zedinjenju s presveto Devico, združeni z Jezusom. Pri njem si moremo izprositi čistost, ki je potrebna za to prisrčno zedinjenje z Marijo in Jezusom; saj je Jožefu prav deviška čistost pripomogla do najvišje ljubezni. Njega moremo prav tako prositi za zbranost, ki pripomore k tej združitvi. Njegova naloga je, da izprosi našemu življenju

mir, ki je vladal v nazareškem domu. Sv. Jožef nas uči, kako moremo ohraniti pri svojih opraviilih kontemplativno razpoloženje. Način življenja, ki ga je živel, je posebno primeren, da razvije v krščanskem življenju vse njegove vrednote. On daje pogum ponižni ljubezni, ki je rada v senci, da bi mogla bolje služiti, in ki je rada pozabljena, da bi bila v svoji ljubezni bolj pristna. Podpira molitev, ki se v samotni dviga k Očetu in nas uči, kako moremo vključiti vanjo vse globine svojega bitja. Spodbuja tudi k vdanosti, ki se skriva v skromnem in običajnem delu. Daje duha žrtve, ki tiho sprejema trpljenje, da bi ga mogli bolje darovati Gospodu. On nam pomaga razvijati notranje veselje, ki množi gorečnost in plemenitost. On nam deli zaupanje, ki ga je vedno navdajalo in ki preмага vse težave, ker se opira na nepremagljivo ljubezen do Boga.

Krščanska pobožnost pa se rada obrača k sv. Jožefu tudi v gmotnih potrebah. Saj je kot družinski poglavar moral skrbeti za materialne potrebe svojega doma. Ker je bil ubog, ta naloga gotovo ni bila lahka. Ni težko uganiti, da se je moral Jožef večkrat vprašati, kako bo zagotovil kruh za naslednji dan. Izkusil je skrito stisko tistega, ki je odgovoren, da preživlja druge, pa se boji, da ne bo mogel poskrbeti za to. Veroval je v božjo Previdnost, vendar je poznal skrbi in stiske, ki pa so njegovo vero samo poživljale.

Jožef razume težki položaj, v katerem je mnogo ljudi in družin, ker ga je sam izkusil. Kako tedaj ne bi čutil z vsemi, ki se težko preživljajo ali jih nenadoma zadenejo gmotne stiske!? On ve, kako poniževalen je tak položaj in kako moreče morejo postati take skrbi. Zato rad pomaga tistim, ki ga prosijo v takih stiskah. Ko posreduje zanje, jim daje tisto, kar bi hotel dati Mariji in Jezusu. Ta dobrohotnost do materialnih potreb ljudi kaže, da je svetnikovo posredovanje kar najbolj široko. Ponižen kakor vedno, je Jožef na voljo svojim zemeljskim bratom celo v najmanjših stvareh. Tudi najskromnejše

želje najdejo odmev v njegovem srcu. Če ga moramo prositi predvsem milosti za duhovno življenje, pa se ga ne smemo bati klicati na pomoč v katerikoli stiski. S tem dajemo čast božji Previdnosti, ki je Jožefa postavila za svojega predstavnika v sveti družini in ga še vedno prav posebno upošteva, ko gre za to, da deli ljudem svoje dobrote.

Iz knjige J. Galota: Sveti Jožef

V Ivančni Gorici je farna cerkev, posvečena Sv. družini. Obisk Sv. treh Kraljev ob rojstvu Božjega deteta je eno od del akademskega slikarja Tomaža Perka, ki je tudi našo cerkev opremil s slikami križevega pota. Če si sliko dobro ogledate, boste v dveh kraljih prepoznali znana Logatčana.

Sliko je posnel Pavel Mihevc

Foto: Pavel Mihevc

